

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ «ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΑΣΗΜΙΑ»

ΜΑΙΡΗ ΚΟΝΤΖΟΓΛΟΥ

Μια προσευχή
για τα Παλιά Ασήμια

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Μια προσευχή για τα Παλιά Ασήμια

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Πρώτη έκδοση Μάιος 2015

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Οκτώβριος 2025

Επιμέλεια έκδοσης – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Ειρήνη Χριστοπούλου
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 2014, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**

και Μαίρη Κόντζογλου

ISBN 978-618-03-4608-4

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84608

Κ.Ε.Π. 6520, Κ.Π. 22530

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΜΑΙΡΗ ΚΟΝΤΖΟΓΛΟΥ
Μια προσευχή για τα Παλιά Ασήμια

Κύκλος ζωής δεύτερος

Τα Παλιά Ασήμια

Κύκλος ζωής πρώτος – Περίληψη

Αρχές του 20ού αιώνα: Η Σεβαστή, γεννημένη και μεγαλωμένη σε μια τυπική εύπορη οικογένεια της Καππαδοκίας, είναι η πρωτότοκη κόρη της Μακρίνας και του Αβραάμ Χατζηαβράμογλου. Η μητέρα της μεγαλώνει τα τέσσερα παιδιά της στην Καισάρεια της Καππαδοκίας, ενώ ο πατέρας της διοικεί με επιτυχία και πολλά κέρδη την επιχείρησή του στη Σμύρνη. Όταν ο μικρότερος αδελφός της, ο Συμεών, ο οποίος έπαυσε από επιληψία, σκοτώνεται σ' ένα ατύχημα μέσα στο σπίτι τους, η ζωή όλης της οικογένειας αλλάζει άρδην.

Ο Αβραάμ Χατζηαβράμογλου, προσπαθώντας να πετύχει ακόμα περισσότερο στη δουλειά του, αποφασίζει πως ο μοναχογιός του πια, ο Μποδοσάκης, πρέπει να τον βοηθήσει στην επέκταση των δραστηριοτήτων της επιχείρησης στον Πόντο. Για τον σκοπό αυτό και με πρόοχημα την καλύτερη μόρφωση, τον στέλνει στο περίφημο Κολλέγιο Ανατόλια του Πόντου. Το σχέδιό του είναι ο νεαρός, μετά την αποφοίτησή του, να ασχοληθεί με την οικογενειακή επιχείρηση και να αναπτύξει εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσία και την ευρύτερη περιοχή του Πόντου.

Στο μακρινό ταξίδι για τη Μερζιφόν του Πόντου, ο Αβραάμ Χατζηαβράμογλου παίρνει μαζί του και τη Σεβαστή. Τα δυο αδέρφια, η Σεβαστή και ο Μποδοσάκης, περνάνε τις τελευταίες κοινές τους μέρες, που είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσες λόγω των τόπων και των πόλεων από τις οποίες διέρχονται με αποκορύφωμα την επίσκεψη και την ολιγόμηρη παραμονή τους στη Σαμψούντα, την πρώτη τους γνωριμία με τη θάλασσα και τα πρώτα εφηβικά καρδιοχτύπια του Μποδοσάκη.

Φοβισμένος για το άγνωστο που τον περιμένει, ο νεαρός φτάνει μαζί με τον πατέρα και την αδελφή του στο Κολλέγιο.

Εκεί η Σεβαστή γνωρίζεται με τον νεαρό Έλμερ Αλεξάντερ Κάρτερ, Αμερικάνο προτεστάντη, καθηγητή της Ιστορίας και των Αρχαίων Ελληνικών. Ο έρωτας πέφτει σαν καταγίδα στις καρδιές τους και χωρίζουν λυπημένοι αλλά με μια νοερή υπόσχεση. Πως πάντα ο ένας θα αγαπάει τον άλλο.

Η Σεβαστή και ο πατέρας της επιστρέφουν στην Καισάρεια και το κορίτσι ονειρεύεται την επόμενη τους συνάντηση, η οποία είναι απολύτως άγνωστο το πότε θα συμβεί και φαντάζει τόσο μακρινή, όσο ανθισμένα είναι τα δεκαέξι της χρόνια.

Σήμερα: Τη ζωή αυτή της ερωτοχτυπημένης Σεβαστής διαβάζει η εγγονή της Έλσα, μια σαραντάρα χήρα που διασχίζει με ένα γκρουπ μεσηλικών –έως υπερηλικών– την Καππαδοκία, στην πρώτη της «έξοδο» προς τη ζωή, μετά το βαρύ της πένθος.

Την ίδια ακριβώς εποχή ο Άλεξ, Αμερικάνος φωτογράφος μόδας, αηδιασμένος από τις προσωπικές του επιλογές και από τον ρυθμό της δουλειάς, των σχέσεων και της ζωής του, εγκαταλείπει τις Ηνωμένες Πολιτείες και επιλέγει να βρεθεί στην Καππαδοκία η οποία συνδυάζει δύο σπουδαία πράγματα: τη γοητευτική ατμόσφαιρα που του είχε μεταφέρει ο παππούς του καθώς του διηγόταν τον μεγάλο έρωτα που είχε ζήσει εκεί, αλλά και το μοναδικό τοπίο που ενδιαφέρεται να φωτογραφίσει.

Η Έλσα και ο Άλεξ συναντιούνται από την πρώτη στιγμή που πατάνε το πόδι τους στην Καππαδοκία. Κάνουν παράλληλα πράγματα, αλλά η τύχη τους οδηγεί συνέχεια τον έναν κοντά στον άλλο. Ο Άλεξ, αναπάντεχα γοητευμένος από την Έλσα και πιο «ανοιχτός» σαν άνθρωπος, τη φλερτάρει χαριτωμένα, ενώ εκείνη αντιδρά σαν μικρό και άβγαλτο κορίτσι.

Σε όσους δεν λησμόνησαν ποτέ

*Αγαπημένε μου, γίνε για μένα
σαν τις φλόγες που χορεύουν με τον έρωτα
Πυρά μες στην πυρά
Αγαπημένε μου, αυτό γίνε για μένα*

ΜΕΒΑΑΝΑ ΤΖΕΛΑΛΕΝΤΙΝ ΡΟΥΜΙ

Το μόντο του βιβλίου καθώς και οι στίχοι με πλάγιους χαρακτήρες που παρατίθενται σε όλη την έκτασή του ανήκουν στον Τζελαλεντίν Ρουμί και προέρχονται από την έκδοση *Ο Αγαπημένος*, σε μετάφραση: Καδιώς Κολύμβα, Αρμός 1997.

Άλεξ

Αραδιασμένα πάνω στο γραφείο είναι τα διάφορα εξαρτήματα της φωτογραφικής μηχανής. Τα χέρια πάνε κι έρχονται, διαλέγουν, απορρίπτουν, ξεβιδώνουν, αντικαθιστούν, βιδώνουν πάλι, καθαρίζουν με μαλακό πανί εμποτισμένο σε ειδικό υγρό, καμιά φορά τρίβουν κάποιο εξάρτημα πάνω στο λευκό μακό μπλουζάκι.

Διάφοροι φακοί αντανακλούν το φως από την όμορφη λάμπα με το μελί φυσητό γυαλί, το στέλνουν άλλοτε στα μάτια του και τυφλώνεται για κλάσματα του δευτερολέπτου και άλλοτε στο ταβάνι ομορφαίνοντάς το με παράξενες λάμψεις και σχήματα.

Άλλοι φακοί, μεγεθυντικοί εκείνοι, μεγαλώνουν ό,τι βρίσκεται από κάτω τους. Λίγους κόκκους από τη σκόνη που είναι νωχελικά αραγμένη στη σκουρόχρωμη επιφάνεια του γραφείου, ένα ανεπαίσθητο γδάρσιμο πάνω στο έπιπλο, την άκρη μιας ασημοτυπίας που προσπαθεί να αρθρώσει κάποιο όνομα, καθώς κάτω από τον φακό κρύβεται ένα επιστολόχαρτο με το λογότυπο του ξενοδοχείου. Έτσι μπορείς να δεις τεράστια την πρώτη λέξη «CAVE», ενώ τα υπόλοιπα, ένα σίγμα τελικό για να ολοκληρωθεί η λέξη «caves» και ένα ορφανεμένο «Hotel», που βρίσκονται έξω από τον φακό συνεχίζουν πάνω στο χαρτί σε φυσιολογικό μέγεθος. Ούτε ο ίδιος ξέρει τι κάνει ακριβώς. Κατά πάσα πιθανότητα προ-

σπαθεί να απασχολήσει το μυαλό του, κρατώντας απασχολημένα τα χέρια του με ένα αντικείμενο που αγαπάει ιδιαίτερα: τη φωτογραφική του μηχανή – χόμπι, εργαλείο δουλειάς, ηρεμιστικό και αμφεταμίνη του, συντροφιά, συμπολεμιστής και ερωμένη του.

Σπρώχνει όλα τα εξαρτήματα αποφασιστικά προς τα μέσα, προς την άκρη του γραφείου που ακουμπάει στον πέτρινο τοίχο. Αν θέλει, μπορεί να τη συναρμολογήσει μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα. Αν θέλει... Να τη συναρμολογήσει, να την κρεμάσει στον λαιμό και να φύγει, να βγει έξω, να καβαλήσει το τζιπ που τον περιμένει ίδια πιστή Ντόλυ* και να ξαμοληθεί στο Οροπέδιο, να σκαρφαλώσει στα βουνά, να κατέβει στα ποτάμια, να χωθεί σε υπόσκαφες στοές και σε βραχώδεις λόφους, να βρει παλιές εκκλησίες –δεν θα δυσκολευτεί να, κατάσπαρτη η περιοχή από τέτοιες–, να τρυπώσει σε δύσβατες σπηλιές, να αναρριχηθεί σε μεγάλα ύψη και να βγάλει φωτογραφίες. Πολλές και ωραίες φωτογραφίες. Τόσο πολλές και τόσο ωραίες, που στη συνέχεια θα χρειαστεί μήνες ατέλειωτους για να τις διαλέξει, να τις επεξεργαστεί, να τις συνθέσει και ανασυνθέσει. Ύστερα να κάνει και μια μεγάλη έκθεση στη Νέα Υόρκη που θα τη μεταφέρει και στο Λος Άντζελες, στη Βοστώνη και στο Σικάγο, στο Ρίο και στο Τόκιο, στο Βερολίνο και στο Λονδίνο, στο Σίδνεϊ και στην Πρετόρια, στο Μπουένος Άιρες και στη Βαρκελώνη. Να κάνει ακόμα μια επιτυχία, καλλιτεχνική αυτή τη φορά που, μέχρι πρόσφατα, νόμιζε πως ήταν ό,τι του

* Το άλογο του Λούκυ Λουκ.

έλειπε· λεφτά υπάρχουν, τον παρακαλάνε οι εκατομμυριούχοι πελάτες του να γίνουν χορηγοί μια φορά της δουλειάς του, να συνδέσουν και εκείνοι το όνομά τους με την Τέχνη, όχι μόνο με την μπίζνα και την κοσμική ζωή. Αν θέλει...

Μετανιωμένος μαζεύει, με προσεκτικές κινήσεις, τα εξαρτήματα της κάμερας· τη συναρμολογεί, ίσως και πιο γρήγορα από τα τριάντα δευτερόλεπτα· αντιγράφει από επαγγελματική συνήθεια και ευσυνειδησία σε ένα, δύο, τρία usb τις φωτογραφίες που έχει βγάλει μέχρι τώρα. Όχι, δεν θα μείνει να χαζέψει τις καλύτερες, όχι τούτη τη στιγμή πάντως. Τις καλύτερες... Ποιες είναι οι καλύτερες φωτογραφίες αυτής της σοδειάς, της σοδειάς της Καππαδοκίας;

Ανυπερθέτως εκείνες στις οποίες έχει απαθανατίσει, «αιχμαλωτίσει» να λέει καλύτερα, μπορεί και «απαγάγει» την παράξενη γυναίκα. Τη γυναίκα που του έχει κλέψει –να ακόμα μία απαγωγή– τη σκέψη και την ψυχραιμία του.

Ο Άλεξ τοποθετεί κάθε φακό στο ειδικό τσεπάκι της ειδικής θήκης που είναι μόνο για ειδικούς – χι, χι, χι, του αρέσουν αυτά τα χαζούλικα λογοπαίγνια με τον εαυτό του. Ασφαλίζει την ειδική θήκη στην ειδική βαλιτσούλα και την τοποθετεί μέσα στην ντουλάπα –αυτή δεν είναι καθόλου ειδική, στη Νέα Υόρκη έχει μια με φώτα και ράφια, μπορεί να δουλέψει ακόμα και όρθιος εκεί μέσα–, κοιτάζεται στον καθρέφτη και χαμογελά στο είδωλό του. Γλυκούλης είναι τελικά. Και βάζει πάλι τα γέλια.

Ποτέ δεν είχε αγαπήσει τον εαυτό του, εξού και όλες οι προσπάθειες να τον καταστρέψει με παράτολμες αποφάσεις, με επικίνδυνες ουσίες και τοξικές σχέσεις, ανεπιτυχείς, ευτυ-

χώς. Πρώτη φορά τον αντικρίζει με συμπάθεια και του χαμογελάει ξανά: «Hello, big guy» – γεια σου, μεγάλε. Εδώ έχει έρθει με έναν σκοπό και όχι για να αυτοκαμαρώνεται, παρ' όλα αυτά δεν μπορεί να αντισταθεί στη γοητεία που εκπέμπει αυτός ο μπαγάσας με τα ανακατωμένα μαλλιά και το μώδες στέρνο... Χι,χι,χι... Πώς τα λέει το άτιμο, ίδιος με ήρωα ρομάντζου της Βρετανίδας Μπάρμπρα Κάρτλαντ είναι!

Τι σκέφτεται τώρα... Εδώ έχει έρθει για να περπατήσει στα βήματα του παππού του κι αν είναι δυνατό να βρει κάποιο ίχνος του περάσματός του από αυτή τη μυστηριώδη χώρα. Δεν ξέρει γιατί αυτό είναι τόσο σημαντικό για τον ίδιο, δεν ξέρει γιατί θα δώσει νόημα και αξία στη δική του ζωή αν βρει τα ίχνη της ζωής του Έλμερ. Ίσως γιατί έτσι θα νιώσει εκείνο το... εκείνο το άρωμα για το οποίο του είχε μιλήσει ο παππούς: «Όλος ο τόπος διαπνέεται από το άρωμα του έρωτά μας, φίλε μου».

Μυστήρια πράγματα... Ο έρωτας του Έλμερ Αλεξάντερ Κάρτερ για μια γυναίκα... Τι γυναίκα δηλαδή, ένα κοριτσάκι μια στάλα ήταν!

Στ' αλήθεια έχουν υπάρξει τέτοιοι έρωτες; Αυτό αναρωτιέται ο Άλεξ εδώ και χρόνια, εντάξει μυθιστορήματα και ποιήματα δεν τα βάζει μέσα, δεν τα πιάνει, δεν τα μετράει, αυτός είναι ένας πρακτικός άνθρωπος και στα είκοσι χρόνια, είκοσι και κάτι, που μετράει η καριέρα του, μπόρεσε να απομυθοποιήσει τον έρωτα – την αγάπη την είχε ξεπεράσει προ πολλού. Ή μάλλον, η αγάπη τον είχε ξεπεράσει προ πολλού. Βλέπε τον πατέρα του που δεν θέλησε ποτέ να τον γνωρίσει γ' αυτό εγκατέλειψε τη γυναίκα του με το που γεννήθηκε το

παιδί τους. Βλέπε τη μάνα του που προτίμησε να πεθάνει μέσα στο νερό – τη λέξη «αυτοκτονία» ακόμη δεν μπορεί να την αρθρώσει. Θέλεις κι άλλα; Όχι, βέβαια!

Ωραία, λοιπόν. Ας δεχθούμε, λέει στα μούτρα του που τον κοιτάζουν όλο θαυμασμό μέσα από τον καθρέφτη, πως ήρθα εδώ για να μπορέσω να βάλω το δάχτυλό μου επί των τύπων των ήλων του έρωτα εκείνου. Πώς είναι δυνατό να συμβεί κάτι τέτοιο; Τι περιμένω να βρω, ογδόντα χρόνια μετά; Το άρωμα πάντως, όχι.

Σηκώνει τους ώμους. Ας μην ασχοληθεί παραπάνω μ' αυτό το θέμα, είναι πρακτικός άνθρωπος, Αμερικάνος γαρ, δεν βασανίζεις ιδιαίτερα το μυαλό σου με κάτι τόσο αφηρημένο. Ας μείνει μόνο στα απλά πράγματα· έχει έρθει να γνωρίσει τον τόπο που του φαινόταν γοητευτικός από φωτογραφίες και ντοκιμαντέρ, να κάνει ίσως και το οδοιπορικό του παππού του. Ως εδώ, τίποτα άλλο δεν θα σκεφθεί, ως εδώ! Ας αφήσει μόνο τα απλά πράγματα, γιατί και η ζωή είναι πολύ απλή.

Στέλνει φιλάκι στο είδωλό του, χαρούμενος που πήρε μια ωραία, απλή και ξεκούραστη απόφαση. Όπως του ταιριάζει. Και όπως τον βολεύει.

Σερβίρει στον αγαπημένο του εαυτό ένα αρωματικό σκοτς, ανάβει τσιγάρο. Είναι μια χαρά. Ποτέ δεν ήταν καλύτερα, να μα τον Θεό!

Το είδωλό του μέσα στον καθρέφτη έχει δυο βαθιές ρυτίδες δεξιά και αριστερά από το στόμα. Ο χρόνος, σκέφτεται και σηκώνει πάλι τους ώμους.

Το ζζζζζ γίνεται πιο έντονο και μόλις τώρα καταλαβαίνει

πως το ακούει εδώ και κάμποση ώρα, οπωσδήποτε από τη στιγμή που αποφάσισε πως είναι καλά, πάρα πολύ καλά, μάλιστα.

Ζζζζζ... Σύμπτωση...

Σύμπτωση; Θα μπορούσε να είναι και μια παράξενη σύμπτωση... ζζζζζ... και ο ίδιος έχει συναντήσει μια γυναίκα εξίσου ανεξιχνίαστη... ζζζζ... Το «εξίσου» πάει στον τόπο, αλλά η διευκρίνιση αυτή ουδαμώς καθησυχάζει το ζζζζζ... Έχει συναντήσει μια γυναίκα εξίσου ανεξιχνίαστη με τον τόπο, με την περιρρέουσα ατμόσφαιρα... ζζζζ... Γιατί η αγαπημένη του παππού του ήταν ένα κορίτσι με την ψυχή του ολάνοιχτη στην αγάπη, έτσι τουλάχιστον την είχε περιγράψει εκείνος. Ζζζζζ... αυτός, σε αντίθεση, έχει συναντήσει μια γυναίκα που ακροβατεί ανάμεσα σε μια εξόχως χαριτωμένη παιδικότητα, σε μια συναρπαστικά εριστική εφηβεία και σε μια σαγηνευτική ωριμότητα. Και το κυριότερο, η γυναίκα αυτή δεν έχει ιδέα πως συνδυάζει όλα αυτά τα χαρακτηριστικά.

Εύναι τα ξανθά του μαλλιά, θα έπρεπε να τα είχε κόψει πριν το ταξίδι. Πού πήγε, γιατί χάθηκε το ζζζζζ του; Μήπως γιατί κατάφερε να τον κάνει να σκεφθεί πάλι την Έλσα;

«Διάολε!» λέει στο είδωλο που καθόλου γοητευτικό δεν του φαίνεται αυτή τη στιγμή. Μόνο ακούρευτο. «Διάολε!» Σύμπτωση τεράστια. Ε, λοιπόν, και αυτός, ο Άλεξ Κάρτερ, τη γυναίκα αυτή, την παράξενη και ανεξιχνίαστη, τη θέλει δική του, όπως κάποτε ο παππούς του θέλησε την άλλη!

Κοιτάει έξω από το παράθυρο. Σαχλαμάρες! Προσπαθεί να αποπροσανατολίσει τον νου του, να σκεφθεί κάτι άλλο...

άλλο... Αδύνατον, το μυαλό παραμένει κολλημένο εκεί. Ας υπακούσει. Στο κάτω κάτω δικό του το μυαλό, δικό του το σώμα, δικιά του και η καρδιά. Ας τα βάλει μια φορά να συνεργαστούν.

Έχουμε και λέμε: τη θέλει δική του για τα μυστικά που πλέουν στην επιφάνεια των ματιών της σαν φθινοπωρινά φύλλα σε ήσυχο ποτάμι. Τι είπες τώρα, μεγάλε!

Τραβάει μια ρουφηξιά και χαζεύει το τοπίο χωρίς να το βλέπει όμως. Τη θέλει για τις μνήμες που φωλιάζουν στα κόκκινα μαλλιά της, γι' αυτό είναι σίγουρος, τα μαλλιά της κρύβουν... όχι κρύβουν, κουβαλάνε παλιά μυστικά. Εντάξει, πιο νορμάλ αυτό...

«Πας καλά, αγόρι μου;» φωνάζει κι η φωνή του αντηχεί στους τοίχους από πέτρα, το ίδιο υλικό με το οποίο η φύση δημιούργησε και την Καππαδοκία. Εκείνοι όμως, οι τοίχοι, σε αντίθεση με τον ίδιο, διατηρούν τη μακάρια ηρεμία τους.

Κάθεται πάλι στο γραφείο και σημειώνει τις σκέψεις του στο μπλοκάκι με το ασημοποίκιλτο λογότυπο του ξενοδοχείου. Πόση περιττή πολυτέλεια...

«Τη θέλω για τις αλήθειες που δεν έχουν ψιθυρίσει τα άβαφα χείλη της. Για τις ιστορίες που έχουν ακούσει τα μικρά, ελαφρώς πεταχτά αυτάκια της. Για τα περασμένα που δεν είδε ποτέ, αλλά κολυμπάνε μέσα στα μάτια της. Για τα κόκκινα μαλλιά της που κουβαλάνε τα χάρδια του Έλμερ, κι ας μην το ξέρει εκείνη. Τη θέλω για τα φιλιά που μου έχουν περισέψει και απορούσα τι θα τα έκανα. Τώρα έμαθα, τα περισσευόμενα φιλιά είναι μέσα μου για να καλύψω το κορμί της».

Ανοίγει την μπαλκονόπορτα και βγαίνει να πάρει καθαρό αέρα, τον καταπιέζουν όλα μέσα στο ευρύχωρο δωμάτιο. Κοιτάει πέρα, μακριά. Στην ουσία δεν βλέπει τίποτα, τα κόκκινα μαλλιά της καλύπτουν το οπτικό του πεδίο.

Είναι σίγουρος. Τη θέλει για τους αναστεναγμούς της μέσα στην ομίχλη του βραδινού χαμάμ και για την αθωότητα της μέρας της. Τη θέλει γιατί φοράει μια εσάρπα με ηλιάνθους και αυτό το λουλούδι είναι δικό του, μόνο δικό του. Το κουβαλάει μέσα του από όταν ήταν παιδί, από τότε που του είπε ο παππούς για *εκείνη*.

Ο Άλεξ, απόγονος ενός Γιάνκη από τη Βοστώνη που πήγε να βρει την τύχη του στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, κουβαλάει πάνω του όλες τις λαβωματιές του ανθρώπου που πολέμησε για μια μεγάλη ιδέα. Και έχυσε αίμα για μια μεγάλη αγάπη. Ο Άλεξ είναι δέσμιος και έρμαιο μαζί ενός παρελθόντος που έχει ζωντανέψει από την ώρα που πάτησε το πόδι στη «γη των ωραίων ίππων», την Καππαδοκία.

Καيسάρεια, Σινασός, Σμύρνη και Πόντος, στα πέτρινα χρόνια της Μικρασιατικής Καταστροφής και της ανταλλαγής των πληθυσμών: ο καμβάς που πάνω του κεντιέται η ιστορία του έρωτα της Σεβαστής Χατζηαβράμογλου με τον Έλμερ Αλεξάντερ Κάρτερ.

Η οικογένεια της Σεβαστής Χατζηαβράμογλου θα πληρώσει βαρύ φόρο αίματος και θα κληθεί να ξεπεράσει τραγικά αδιέξοδα λαμβάνοντας αποφάσεις ζωής και θανάτου.

Ο φόνος θα είναι το λιγότερο που μπορεί να κάνει ένα κορίτσι σαν τη Σεβαστή, προκειμένου να σώσει τους αγαπημένους της, ενώ ο Έλμερ θα βάλει το καθήκον απέναντι στα ορφανά αρμενόπουλα πάνω από τον έρωτά του.

Ογδόντα χρόνια μετά η Έλσα κάνει ένα ταξίδι στα προγονικά χώματα κουβαλώντας μαζί της το ημερολόγιο της γιαγιάς Σεβαστής και συναντά τον Άλεξ που αναζητά τα χνάρια του καθηγητή Έλμερ Αλεξάντερ Κάρτερ. Αυτοί οι δυο τόσο διαφορετικοί άνθρωποι θα ανταμώσουν κάτω από το βλέμμα της Χαμογελαστής Παναγιάς στη Μονή των Παλιών Ασημιών.

Το δεύτερο μέρος της τριλογίας για τις αλησμόνητες πατρίδες και τους αλησμόνητους έρωτες που σκάλισε ο αέρας στους βράχους της Καππαδοκίας υπό το βλέμμα της Χαμογελαστής Παναγιάς στο μοναστήρι των Παλιών Ασημιών.

ISBN: 978-618-03-4608-4

9 786180 346084

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84608

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book